

139. Møde.

Torsdag den 23. Maj Kl. 13³⁰.

Første Næstformand (Arnth Jensen): I Skrivelse af 21. d. M. meddeler 1ste Stedfortræder for Folketingsmand Martin Nielsen i Københavns Amtskreds, Oberstløjtnant Svend Wagner, at han ikke ønsker at modtage det ved Folketingsmand Martin Nielsens Orlov midlertidigt ledigblevne Mandat. Stedfortræder er herefter Plejer Johs. Jensen, Roskilde, der i Skrivelse af Dags Dato meddeler, at han midlertidigt tager Sæde i Tinget som Stedfortræder for Folketingsmand Martin Nielsen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Afgørelse af visse mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Organisationer under og uden for De samvirkende Fagforbund bestaaende Uoverensstemmelser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 6611; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 5444).

Første Næstformand (Arnth Jensen): Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen sattes til Forhandling.

Hans Hedtoft: Med Hensyn til den foreliggende Sag skal jeg tilraade det høje Tings Medlemmer at stemme for det af Regeringen fremsatte Lovforslag. Jeg vil som andre beklage, at det er nødvendigt, at Lovgivningsmagten igen skal se sig tvunget til at gribe ind og afslutte en standende Arbejdskamp, men jeg ser ikke rettere, end at enhver maa erkende, at det ud fra et samfundsmæssigt Synspunkt vilde være uforsvarligt at lade denne Konflikt gaa videre og eventuelt gennem nye Strejker og sikkert Lockouter blive udvidet med alle de deraf følgende uheldige Konsekvenser, som den højtærede Statsminister allerede har nævnt i sin Forelæggelsestale. Ethvert fornuftigt Men-

neske maa efter min Mening erkende, at det, Danmark i Dag trænger til, er Arbejde, det er Valuta, og det er Varer, først og fremmest nødvendige Varer: Kul, Jern, Olie, Træ og Tøj — ikke Luksustøj, som vi faar lidt rigeligt af paa Grund af manglende Restriktioner og Vilje til Indgreb, men alle de Nødvendighedsartikler, jeg nævnte, og som er Forudsætningen for, at Erhvervslivet kan komme i normal Gænge, og vi kan faa den Varerigelighed, der betinger det bedre Niveau, som vi alle stræber efter.

Da vi for nogen Tid siden behandlede Regeringsforslaget om Slagterikonflikten havde jeg Lejlighed til udførligt at udvikle mit Partis Syn paa det principielle Problem om Lovgivningsmagts Ret og Pligt til Indgreb over for Arbejdsstridigheder, og jeg kan derfor i Dag begrænse mig til forholdsvis korte Bemærkninger. Jeg vil gerne indledningsvis understrege, og enhver, der erindrer denne Debat, vil huske, at det, vi var uenige om med den højtærede Regering og Partierne, der støttede den i denne Sag, det var ikke Princippet, Statsmagts Ret og Pligt til Indgreb over for en Arbejdskonflikt, det var en Strid om Metoderne, en Strid om Fremgangsmaaden i den aktuelt foreliggende Situation. Som jeg nævnte det dengang, vil jeg gentage det her, at der kan komme Situationer, hvor vi erkender, at Statsmagten har baade Pligt og Ret til at gribe ind over for en samfundsødelæggende Konflikt, og Fremgangsmaaden maa bestemmes af den konkret foreliggende Situation og fastlægges af den siddende Regering med Hensyntagen til alle de øjeblikkelige Forhold. Naar vi foreslog anvendt en særlig Fremgangsmaade sidste Gang, var det, fordi Slagterikonflikten, i alle Tilfælde i hele den danske Arbejderverdens Øjne, blev opfattet som en Del af en større Konflikt, en Del af den samtidige Arbejdsmandsstrejke. Med dette som Udgangspunkt fandt vi det heldigt, at Lovgivningsmagten skulde forsøge en samlet Løsning, hvortil Forudsætningerne ogsaa havde været til Stede. Jeg motiverede det allerede dengang med Nødvendigheden af en Hensyntagen til det, jeg kaldte en Række psykologiske Faktorer, som det efter min Mening var forkert at se bort fra. Jeg tænkte bl. a. paa — og nævnte vist ogsaa — hele den danske Arbejderklasses forstaaelige Irritation over Behandlingen under Besættelsen. Jeg nævnte Arbejdernes Solidaritetsmoral, som netop gav sig Udtryk paa den Maade, at de opfattede Konflikten som en samlet Konflikt, og endelig de Kræfter, de uansvarlige Kræfter, der rækker lige fra mere eller mindre sindsfor-